

DE HERKOMST VAN EEN KIND

Het is niet mogelijk mensen ervan te overtuigen dat een mensenkind méér is dan een wonderbaarlijk natuurverschijnsel met toevallige kenmerken op grondslag van de erfelijkheid van de (voor)ouders. Het is een zinloze onderneming. Wel heeft het zin om wegen aan te geven die een bevestiging kunnen geven van wat iemand toch al vermoedde; of die een hardnekkige materialistisch-naturalistische overtuiging aan het wankelen brengen. De mens moet tenslotte *zichzelf* overtuigen, dat is het enige wat werkelijk effectief is. Maar dat kan alleen door een actief en nauwgezet beschouwen gebeuren. In het vorige hoofdstuk werden ideeën aangereikt om juist daar de blik heen te wenden, waar een geestelijke wereld in de aardse natuurlijke wereld binnen 'schemert'. Waar je tere lichtstralen ervan zou kunnen opvangen als je kijkt naar het raadselachtige, het onverklaarbare, het imponderabele, onzichtbare, onbegrijpelijke.

Mensen ontmoeten elkaar en worden vrienden of blijven onverschillig tegenover elkaar. Maar ook kan de bliksem inslaan of er kan een meer voorzichtige, geleidelijke liefdesband ontstaan. Zoals de crossing-over van bepaalde delen van chromosomen volstrekt toevallig lijkt te zijn, zo lijkt de liefde toevallig in te slaan of langzaam te ontluiken.

Dat kun je alleen *werkelijk* menen, wanneer je je er snel vanaf maakt en alle gevoelens die in je opkomen die het toeval tegenspreken onderdrukt of niet bekijkt. Iedereen kent toch wel het gevoel dat hij of zij iemand bij de eerste ont-

moeting allang kent? Waarom zou zo'n gevoel onzin zijn?

En de romantiek die opbloeit? Waarom zou het niet *waar* zijn dat dit meer is dan hormonale opwellingen?

Zoals gezegd moet iedereen zichzelf overtuigen. Maar als je de eerste en tweede bezinning, op de prille ontmoetingen met je partner en de zich ontwikkelende sfeer nog eens heel intens doet, dan zul je daarin het imponderabele, irrationele leren waarderen en het steeds meer kunnen beleven als een soort gevoelsbedding waarin de ontmoetingen plaatsvinden, die berust op een verleden – terwijl je dat verleden samen schijnbaar nog niet hebt – en dat tevens als het ware vanuit de toekomst in het nu binnenstraalt. Als je samenkomt, liefde voor elkaar opvat die tot in het lichamelijke reikt en – zonder dat je dat kunt weten – je vele jaren samen zult doorbrengen, kinderen krijgt, kleinkinderen... zou de vooruitblik daarop niet onbewust in je werken?

Als je samenkomt en die liefdesband groeit, terwijl je een vertrouwdheid met elkaar voelt die niet uit het *nu* komen kan, zou dan niet een gezamenlijk verleden, lang, heel lang geleden, niet onbewust in jullie werkzaam zijn?

Je leeft in het nu, in een samengaan van verleden en toekomst en je bent samen omhuld door iets wat liefde heet, wat romantiek brengt, een boven de alledaagse sleur uitgetild worden.

Kun je daarin niet de beginnende sfeer leren kennen waarin jullie toekomstige kinderen jullie naderen? Het is een sfeer die de latere bevruchting en zwangerschap voorbereidt, een band die tussen jullie gesmeed wordt, mede omdat je omringd bent door menselijke wezens die het aardeleven verlangen en die juist *jullie* als vader en moeder zoeken.

Als je dit een bespottelijke gedachte vindt en blijft vinden, dan is dit boek niet geschikt. Want dit is nog maar het begin...

In oudere tijden, waarin de wetenschap nog niet de taak had opgevat om al het geestelijke voor onmogelijk te verklaren en dit te bewijzen, waren deze gedachten nog alge-

meen aanvaard. Kijk eens naar de Sixtijnse Madonna van Raphael, schilder in het begin van de zestiende eeuw, de Renaissance.² Het schilderij hangt in Dresden. Je ziet daar de Madonna met het kind, met daaromheen ontelbare schaduwachtige kinderhoofdjes – een blik in de geestelijke wereld waar menswording op aarde verlangd wordt.

Natuurlijk treden bevruchtingen ook op in onmogelijke sferen, zoals extreem gezien bij een verkrachting, maar ook in problematische relaties. Dat is duidelijk. Het is niet altijd ideale romantische liefde. Maar ook slechte sferen, moeilijke gevoelens, kunnen bedding zijn voor de belichaming van mensen, die een ingewikkeld lot hebben of die veel beproevingen zoeken. Het gaat erom, steeds meer de idee te kunnen gewaarworden, dat niet alleen het *feit* van het samengaan van partners, maar ook het imponderabele, irrationele, schijnbaar toevallige daaraan van het grootste belang zijn. Dat deze elementen een bovennatuurlijke sfeer scheppen waarin de toekomstige kinderen zich jullie naderen.

Als je de gewaarwording van *die* idee telkens meer in je kunt toelaten, als je je erin oefent om naar dat onverklaarbare te kijken, te luisteren, erin te leven, je erin te verdiepen, dan ontwikkel je het juiste respect voor het proces van seksualiteit, bevruchting, zwangerschap, geboorte, opvoeding. Dan is het niet meer gewoon een afspraak dat jullie *nu* kinderen willen, stoppen met de anticonceptie en ‘aan het werk ermee’. Het is niet slechts een technische aangelegenheid die je tot op zekere hoogte naar je hand kunt zetten. Het is ook een mysterie, een liefdesdaad tussen jullie, maar met inwerking, meewerking van het nog onbekende kind – dat daar in de geestelijke wereld langzaam ‘kind’ wordt.

Van een volledig uitgebreid zijn in de kosmos heeft het zich

---

² Zie afbeelding op pag. 35.

steeds meer samengetrokken, heeft het eigen middelpunt teruggevonden, gedronken van de bron met het water der vergetelheid – zodat het als kind de geestelijke wereld steeds meer kan vergeten om tot die vrije aardemens te worden die zó vrij is dat een ongelooft in God en Geest mogelijk is....

In de bezinning op de functie van de geslachtsorganen wordt duidelijk dat twee extreem uitersten zich erop voorbereiden om samen te komen. Als je je iets meer verdiept hebt in het wezenlijke verschil tussen kosmos en aarde dan beleef je in het zuivere teruggehouden ritme van het vrouwelijke proces het kosmische aspect en in de explosieve overdaad van het mannelijke het zuiver aardse.

Het is alsof bij elke bevruchting het Griekse mythische scheppingsbeeld zich herhaalt: Ouranos (Hemel) en Gaia (Aarde) komen samen. Interessant is de omkering: er wordt altijd gesproken van Moeder Aarde en Vader Hemel. Maar de diepere aard van het vrouwelijke is kosmisch, van het mannelijke aards. Hoe de Griekse Oudheid zich dit voorstelde kan als volgt worden beschreven:³

‘De schepper was goed, en een goed iemand voelt nooit ergens de minste afgunst over. Omdat hij vrij was van afgunst, wilde hij dat alle dingen zoveel mogelijk op hem zouden lijken. –

God wilde toch dat alles goed zou zijn, en zo mogelijk niets slecht? Daarom nam hij alle zichtbare dingen die niet stilstonden maar zich zonder harmonie en orde bewegen, en bracht ze van ordeloosheid tot orde. Hij veronderstelde namelijk dat orde in alle opzichten beter is dan ordeloosheid.’⁴

Zo schiep de goede, alomvattende God als eerste de cha-

---

³ Mieke Mosmuller, Prometheus, Occident 2010

⁴ Plato Timaios.

os. In de chaos was alles bont door elkaar, zonder dat daar enige zin ingreep. Geen wetmatigheden, geen regels, maar evenmin schoonheid of lelijkheid, waarheid of leugen, goed of kwaad beheersten de chaos. Chaos was in die zin een gapende leegte, hoewel de leegte gevuld was met een bont door elkaar heen. Betekenisloze volheid was het, zin-leegte.

Daar betekenisloosheid alleen een zin kon krijgen door ingrijpen van de zinvolheid op zich, schiep de zinvolheid orde in de chaos.

Maar chaos kon alleen dan zinvolheid in zich opnemen als deze het leven kreeg en tevens gevoel en verstand, anders zou het een van buitenaf bediende machine zijn, of een ingeprogrammeerde automaat. Zo gaf God de chaos leven, bezieling en geest en uit de chaos kwam voort Gaia, de levende, bezielde, doorgeestelijkte aarde. In tegenstelling tot haar ontstond Tartaros, de duistere, peilloze afgrond.

Maar in tegenstelling daarmee ontstond Eros, die de kracht bezat om het gehele goden- en mensenrijk te doen ontstaan. Hij bestond uit liefde en de liefde had twee kanten. De zinnelijke liefde was de macht die het één uit het ander geboren doet worden. Daartegenover schonk hij de liefde voor het bovenzinnelijke, en wel het vermogen om te streven naar schoonheid en goedheid. Bedachtzame overweging gaf hij de schepselen, terwijl zijn verschijning beeld was voor de eeuwige schoonheid. Eeuwig jong was zijn schoonheid, eeuwig sterk de liefde....

Maar tevens, in tegenstelling, ontstond de duisternis, de donkere nacht, uit de chaos. En omdat de chaos zich ordende scheidde de ordeloze chaos met het ontstaan van de duisternis als tegenstelling daarmee uit zich het licht af en de heldere dag. Ook duisternis en licht waren wezens, Erebos en Hemera.

Want uit de vereniging van de Nacht met de Duisternis baarde de Nacht de beide lichtwezens, namelijk de heldere Dag en het Licht.